

lod sig under hele Maaltidet ikke fravriste en Stavelse, skønt Tyge havde Plads ved Siden af ham; og Katrine — Præstefruen — der sad paa den anden Side af ham og var den egenlige Anstifter af Komplottet, vendte sig bort og fnøs hver Gang han sagde et Ord til hende.

De yngre Søsken de fulgte efterhaanden Eksemplet. Alle havde de ganske privat et eller andet udestaaende med ham, en gammel Krænkelse, en overlegen Bemærkning eller et Drilleri, der var bleven bevaret i en trofast Hukommelse. Jørgen Skolelærer holdt sig dog ogsaa ved denne Lejlighed godmodigt udenfor Striden og gjorde et kluntet Forsøg paa at mægle.

Til sidst rejste Tyge sig med Heftighed fra Bordet, og lidt efter lod han spænde for og kørte bort uden Farvel.

Vreden gik ham dog af Blodet endnu mens han var paa Vejen til Stationen. Den Tid var forbi, da han for Alvor kunde blive opbragt paa sine Søsken. Dertil misundte han dem for meget deres Uvidenhed om, hvad en Sejr som hans kostede.

Han havde tilkøbt sig sin Ungdoms Handlefrihed med et ulykkeligt, barnløst Ægteskab, og han havde ikke siden vovet at lade sig skille for ikke at sætte noget af den Popularitet paa Spil, som var en handlende Politikers daglige Brød. Et ømt Kærlighedsforhold til en ung Kvinde af det bedste københavn-